

Първата година Янко учи занаята само за храната. Две години работи съ малка заплата. Още две години съ заплата по 80 лева годишно. Едвамъ на шестата година Янко стана калфа. Вече го учеше майсторътъ му да шие, да крои. И Янко, винаги внимателенъ и послушенъ, напредваше въ занаята.

Въ празникъ Янко не скиташе изъ улицитъ, не отиваше на хорото или по кафенетата, както правѣха други калфи и чираци. Мърнѣше ли се нейде той, гръмваха веднаха викове следъ него:

— Зозо!... Зозо!... Зозо!...

Понѣкога въ празникъ той носѣше черги, кошници и храна до гората или край рѣката. Тамъ, при хубаво време, излизаха на разходка майсторитъ съ женитъ и деца си.

Въ единъ лѣтенъ празниченъ день бѣха излѣзли край рѣката подъ сѣнкитъ на върбитъ много граждани. Тамъ бѣше и Янковиятъ майсторъ съ цѣлото си домокадие, жена му и четиритъ деца.

Янко седѣше настрана, догдето тѣ обѣдваха.

Като се нахраниха, тѣ дадоха и на Янко да обѣдва. Майсторътъ му се излегна на постелята. Децата отидоха край рѣката и съ дълги пръчки почнаха да бъркатъ въ нея. Кой знае какъ стана, но малкиятъ петгодишенъ палавникъ Кольо падна въ рѣката. Другитъ деца писнаха, майката скочи, но като видѣ, че буйната рѣка премѣта детето ѝ, извика и припадна. Събуди се и майсторътъ и затича къмъ рѣката, но се спъна въ дългия си поясъ и падна.

Скочиха мнозина граждани, затичаха край брѣга и завикаха... Всички викаха, махаха ръце, но никой не се решаваше да влѣзе въ буйната рѣка. Но ето подиграваниятъ отъ всички Зозо се затича и се хвърли въ рѣката. Буйната вода го праметна, но той се показа отгоре надъ нея, улови давящето се дете за дрехитъ и го помъкна къмъ брѣга.

Предъ него брѣгътъ бѣ обрасналъ съ върбови храсталаци. Янко прострѣ ръка и се улови за единъ храстъ. Рѣката лудѣеше край него, дърпаше и него, и детето, но Янко се държеше здраво, и потъналъ до рамене въ водата, се борѣше съ буйната и мжтна рѣка.